РЕШЕНИЕ НА СЪДА

от 20 март 2013 година

по дело E-3/12

Норвежката държава, представлявана от Министерството на труда, срещу Stig Arne jonsson

(Регламент (ЕИО) № 1408/71 — Социална сигурност на работници мигранти — Обезщетения за безработица — Пребиваване на територията на друга държава от ЕИП — Условие за реално присъствие в страната на последна месторабота с цел придобиване на право на обезщетения за безработица)

(2013/C 277/07)

По дело E-3/12 норвежката държава, представлявана от Министерството на труда, срещу Stig Arne Jonsson — ИСК до Съда съгласно член 34 от Споразумението между държавите от ЕАСТ за създаване на надзорен орган и съд, подаден от *Borgarting lagmannsrett* („апелативен съд“), относно правилата за свободното движение на работници в рамките на Европейското икономическо пространство, Съдът в състав: Per Christiansen, изпълняващ длъжността председател, Páll Hreinsson, (съдия докладчик) и Martin Ospelt (*ad hoc* съди), излезе с решение от 20 март 2013 г., чийто диспозитив постановява:

1. Член 71, параграф 1, буква б), подточка i) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 не допуска национална правна разпоредба, според която правото на изплащане на обезщетения за безработица зависи от действителното присъствие в съответната държава от ЕИП. Позоваването на такава разпоредба не може да се използва срещу лицата, посочени в член 71, параграф 1, буква б), подточка i) от този регламент.

   а) За отговора на този въпрос не е от значение дали безработното лице живее в държава, която е в близост до страната на последната месторабота.

   б) Освен това при обстоятелства, в които се намира ответникът в главното производство, за прилагането на член 71, параграф 1, буква б), подточка i) е без значение дали безработно лице се регистрира като търсещо работа и подава молба за обезщетения за безработица в държавата, в която пребивава.